

«Να μη γίνουν τα νησιά μας αποθήκες ψυχών! Να φύγουν τώρα οι πρόσφυγες από το νησί μας για το καλό τους, για να πάνε όπου αγαπάνε και τους φωτίσει ο θεός»

Πως μας φαίνεται αλήθεια αυτό;

Αλληλέγγυο και συμπαθητικό προς τους πρόσφυγες;

«Αμφίσημο», αλλά σίγουρα αιτιολογημένο, μιας και τα νησιά βουλιάζουν; Υποκριτικό, κρυφο- ακροδεξιό, «αλλά τι να κάνουμε, με το κλίμα που υπάρχει»; Ο καθένας μπορεί να το βλέπει όπως θέλει και όλοι μαζί να δρούμε “για να φύγουν” που “είναι το επίδικο”;

Το χειρότερο από όλα είναι το να μη τολμήσουμε να κάνουμε την ερώτηση ή να διαλέξουμε το «μέσο όρο» για απάντηση. Έτσι, «για να μη τα βλέπουμε όλα μαύρα». Ή, ακόμη χειρότερα «για να μην απομονωθούμε από τον κόσμο». Αυτό το τελευταίο ειδικά δημιουργεί ένα κόμπο στον λαιμό πολλών αριστερών. Σα να είναι η αριστερά κάτι σαν τον τραγουδιστή του συρμού και της ελαφρολαϊκότητας, οπότε θα πρέπει να πει αυτό το τραγούδι και να κουνηθεί με εκείνο τον τρόπο, ώστε να ταιριάξει με αυτό που θέλει το κοινό του για να μαζέψει παλαμάκια...

Αυτό όμως δεν είναι η αριστερά. Είναι η ήττα της. Στο βαθμό τουλάχιστον που δε συνειδητοποιείται ο κίνδυνος και επιλέγεται ο στρουθοκαμηλισμός. Δε θέλω να τα θυμίσω πάλι όλα αυτές τις ώρες, αλλά πρέπει να αναρωτηθούμε που οδήγησαν οι πιρουέτες και συνεργασίες της κοινοβουλευτικής αριστεράς στη Σάμο, στη Χίο, στη Λέσβο και αλλού με τους παπάδες, τους εμπόρους, ξενοδόχους και Περιφερειακή αρχή με συνθήματα που λίγο ως πολύ αναπαρήγαγαν το παραπάνω τέμπο.

Δεν υπάρχει αμφιβολία: Θύματα του πολέμου στη Συρία, το Αφγανιστάν, της Υεμένης, του Ιράκ, της Λιβύης κλπ, είναι σε σημαντικό βαθμό και οι λαοί της Ελλάδας και της Ιταλίας και ακόμη περισσότερο οι κάτοικοι των νησιών του ανατολικού Αιγαίου. Αγκάλιασαν τους πρόσφυγες, έσωσαν ζωές, αλλά πνίγονται σήμερα μέσα στην αδιαφορία των κυβερνήσεων και την ανυπόφορη υποβάθμιση της ζωής στα νησιά.

Ας κρατήσουμε ωστόσο το μέτρο: Όχι! Όπως και να το κάνουμε, ΔΕΝ είμαστε με τον ίδιο τρόπο θύματα. Άλλο πράγμα η υποβαθμισμένη όσο δεν πάει ζωή στα νησιά για τους κατοίκους τους και άλλο ο ζωντανός νεκρός και μελλοθάνατος πρόσφυγας.

Θα το πούμε αυτό δυνατά; Είναι βέβαιο ότι δε μαζεύει χειροκρότημα. Αλλά η αριστερά δεν είναι για ζήτω και χειροκροτήματα. Και ότι κινείται, δεν είναι πάντα προοδευτικό κίνημα. Χρειάζεται προσοχή και εγρήγορση. Θα πρέπει με θάρρος, αλλά και υπομονή, με αποφασιστικότητα αλλά και νηφαλιότητα, να θυμίσουμε αυτά που δε θα πουν άλλοι.

Ότι οι πρόσφυγες δεν ήρθαν εδώ ούτε για τουρισμό, ούτε ...για να μας κάνουν μουσουλμάνους. Ήρθαν , επειδή κάποιοι έκαναν κομμάτια τη Συρία με πολλαπλούς βομβαρδισμούς, εξοπλισμό αντιδραστικών οργανώσεων τύπου ISIS, τρεις εισβολές της Τουρκίας. χρηματοδότηση ένοπλων μισθοφορικών ομάδων και δράση ιδιωτικών εταιρειών πολέμου από 14 χώρες.

Όλες οι πανάκριβες πολεμικές μηχανές του σύγχρονου κόσμου (από NATO, ΗΠΑ, Γαλλία, Τουρκία, Ρωσία, Ισραήλ κλπ), δοκιμάστηκαν πάνω στις ζωές εκατομμυρίων ανθρώπων. Από τα 27 εκατομμύρια κατοίκων της Συρίας, πήραν το δρόμο της προσφυγιάς πάνω από 7 εκ. ψυχές, με εκατοντάδες χιλιάδες παιδιά ανάμεσά τους. Γιατί αλήθεια; Η δήθεν ευλογία μιας περιοχής πλούσιας σε ενεργειακούς πόρους και κρίσιμης σε ότι αφορά τους ενεργειακούς δρόμους, αποδείχτηκε βαριά κατάρα για τους λαούς της.

Ανείπωτος ο πόνος αυτών των προσφύγων. Και, συγγνώμη, αλλά δε συγκρίνεται με τίποτα...

Πρώτον, διότι αυτοί είναι που ξεκληρίστηκαν και αναγκάστηκαν να φύγουν από τα σπίτια τους

Δεύτερο, διότι τους μετέτρεψαν σε εργαλεία και αντικείμενα διαπραγματεύσεων, μετακινώντας τους κάθε φορά από τη μία περιοχή στην άλλη μέσα στη Συρία, ανάλογα με το ποιος έπαιρνε το πάνω χέρι, για να στριμωχτούν πλέον εκατοντάδες χιλιάδες στο Ιντλίμπ.

Τρίτο, διότι σήμερα με τη γενίκευση του πολέμου στο Ιντλίμπ, οι προθάλαμοι των μελλοθάνατων σε Τουρκία, Ελλάδα και αλλού, πρόκειται να γεμίσουν και πάλι ασφυκτικά

Τέταρτο, διότι, εκτός από τους δεκάδες χιλιάδες αποκλεισμένους στα νησιά του ανατολικού Αιγαίου, κοντά στα 4 εκ. επιπλέον είναι ζωντανοί νεκροί στην Τουρκία, και πρέπει να «διαλέξουν» ανάμεσα σε ένα μεροκάματο του τρόμου, την πληρωμή δουλέμπορου μεταφοράς ή το να γίνουν μισθοφόροι του Ερντογάν στη Συρία ή τη Λιβύη

Πέμπτο, διότι κατά εκατοντάδες και χιλιάδες, κυνηγούνται από πλοία της ακτοφυλακής, drones και συνοριοφύλακες της Ελλάδας, της Ιταλίας, της FRONTEX, της ΕΕ, για να καταλήξουν μικρά παιδιά μαζί με τα κουκλάκια τους πνιγμένα στον υγρό τάφο της Μεσογείου ή μανάδες με παιδιά αγκαλιά, στα ναρκοπέδια του Έβρου

Έκτο, διότι -ανεξάρτητα από το τι θέλουν και τι ελπίζουν οι ίδιοι- δεν τους περιμένει κανένα κράτος της ΕΕ να τους πάρει αγκαλιά, παρά μόνο συνοριοφύλακες και σκύλοι.

Ποιος είπε ότι η Ευρώπη σηκώνει τα χέρια ψηλά; Κάνει κάτι χειρότερο: Οπλίζει τα χέρια της και προτάσσει τα όπλα της που σκορπούν θάνατο και απελπισία.

Το πιο μεγάλο στοίχημα, είναι να κόψουμε το δάχτυλο της εξουσίας, που αντιστρέφοντας την πραγματικότητα, δείχνει ως πηγή των προβλημάτων τους πιο φτωχούς των φτωχών, τους πιο αδύναμους από τους αδύναμους, τους πιο κυνηγημένους από τους εξόριστους.

Ανάμεσα στην ανάγκη της αλληλεγγύης των ανθρώπων και των θυμάτων της ιμπεριαλιστικής πολιτικής και της πολεμικής μηχανής τους και τη μισάνθρωπη μισαλλοδοξία και ρατσιστική εθνικιστική τύφλωση που καλλιεργεί η κυβέρνηση της ΝΔ και η ακροδεξιά, δεν υπάρχει μέσος όρος και τόπος συμβιβασμού.